

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 8 kr.

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Fetelés szerkesztő és laptulajdonos:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Kiadó: Papp György, Gyulafehérvár.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda Gyulafehérvárt.

Hirdetések díjszabály szerint.

A kiállítás eredményei.

Az ország fővárosában az imént zárultak be annak a tündérműnek a kapui, melynek egy félesztendő át esodájára járt az ország, s a melybe elzarándokoltak a távol Európának civilizált nagy nemzetei is esodálni egy régi, de kis nemzet bámulatos energiáját, teremő képességét és a haladás iránt való rendkívüli képességeit.

Mi szomorúan állunk meg a bezárt kapuk előtt.

Szomorít bennünket, hogy elmúltak a dícsőséges szép napok. Szomorít bennünket, hogy ez a tündérmű nemsokára oda lesz dobva a bontó csákányok vashegyének, hogy az a sok szépség, melyet egy nemzet mint egy teli kaptárba összehordott, szétzülly, szerteszállik, s nem láthatjuk magunk előtt hosszú, hosszú ideig azt a tárlatot, mely bennünket lelkesített, önértéztünket megdagasztotta, bizalmunkat a nemzet jövőjében erőssé, rendíthetlenné tette.

Valóban kár, örök kár, hogy minden elmúlik a földön.

De a mikor megadjuk magunkat a változhatatlannak, — fölébred bennünk a praktikus gazda, s mérlegelni, számitgatni kezdjük az eredményeket. Mit eredményezett a megfeszített munka, mennyit ér az aratás eredménye?

Es itt szigorúan mérlegelünk, mert a magunk bírái vagyunk?

Nem ragadhatjuk el magunkat a lelkesedésnek még most is érzett mámorától, hanem sorra vesszük az eredményeket komolyan, igazságosan.

A legfőbb és a legtöbbet érő eredménynek azt tartjuk, hogy a külföld fölfedezett bennünket. Evszázadok mulasztásai, és az utolsó évtizedek rosszakaratú kommentátorai, a külföldön olyannak tüntették fel a magyar nemzetet, mely a kultúra alacsony fokán, erőszakkal és jogtalan prepotanciával nyomja el a nálánál sokkal nagyobb számban lévő nemzetiségeket.

Jól emlékezhettünk még a közel multra is, amelyben a külföld kóbor írkászai rólunk olyan híreket terjesztettek, hogy itt még most a régi „betyár“-világ uralkodik, s akadtak előkelő komoly emberek, akik állig fölfegyverkezve, mint valami szudáni expedízióra jöttek el hozzánk Budapestre, hogy a magyar „pusztán“ kalandokra vadásszanak, s megismerkedhessenek Rózsa Sándorral, a gavallér betyárral.

Akadt egy angol 10 évvel ezelőtt, aki szörnyű haragra lobbant, mikor Budapestre érve itt európai várost, európai viszonyokat és erkölcsöket talált s nem akartak neki egy „jogász“-t meg egy „kanászt“ mutatni. Egy heti sikertelen kutatás után az angol azzal utazott el Budapestről:

— Eh, ilyent talállok én Párisban is! Azért nem kell 48 órát utazni!

Ilyen vélemények voltak rólunk ez ideig a külföldön. Es a kiállítás, mely ide vonzott hozzánk kétszáz ezer idegent, akik között a külföld legkiválóbb nemzeteinek írói, politikusai, szereplő férfai voltak, akik fölismerték erőnket és hivatásunkat a kulturában, akik nem szüntek meg a dicséretben, a magasztalásban — mindezeket az exotikus rágalmatokat össze-

törte; a külföldet alkotóképességünkről, politikai érettségünkről fölvilágosította.

A világnak ezer meg ezer lapjában egy év lefolyása alatt 27.000 cikk és közlemény jelent meg Magyarországról, amennyit nem irtak rólunk az elmúlt ezer év alatt összesen. Hogy mi volt e cikkekben, azt olvashattuk napról-napra, mert hisz a magyar sajtó is reprodukálta őket. Feltétlen elismerés, gyakran magasztalás s igen gyakran bocsánatkérés azért, hogy ezt a nemzetet annyi ideig félreismerték.

Ismételjük, ez az ezredéves ünnep és a kiállítás legnagyobb eredménye.

A második főeredmény a közgazdasági.

A kiállítás a nemzet erejének olyan teljességét tárta az ország elé, hogy egy csepp akarrattal minden szükségletét beszerezheti hazai forrásból. Nem kell bevárni, míg a külföldi utazók a helyünkbe jönnek s nyakunkba sózzák a külföldi selejtermények maradékát, — látszólag olcsóbban mint a hazai, de a valóságban sokkalta drágábban. Az ilyen külföldi gyártmányokat csakis az olcsóság jellemzi, sem csin, sem jó izlés, sem tartósság dolgában nem közelíti meg a hazai iparos által termelt munkát, melynek már azért is jobbnak kell lennie, mert képtelen versennyel kell szemben állania.

A kiállításon láthattuk, hogy nem kell a külföldre szoruluunk sem ruházati cikkeink, sem házi szükségleteink, sem a gazdasági gépek behozataláért, — van itt bőven minden, csak a magyar emberben legyen meg annyi hazafiság, hogy megkérdezze a bótostul, honnan szerzi áruit? A bécsi rongyot, a ragasztott cipő,

TÁRCZA.

Egy fiatal leánynak.

— Irta: Kemény Lajos —

Midőn virágidon, mint kis madárka
Enyelgve szálldogál tekinteted,
Megtűgja e szívednek édes álma,
Hogy ez a sorsod, ez a végzeted? . . .
Tudod leányka: női szív s virágok
Két édes testvér: sorsuk egy, rokon,
Szálljon bár az öröm sugára rájuk,
Vagy ott hervadnak néma sírokon.

A férfi szív acél, viharban edzve,
Csak gyenge ág a szende nőkebel;
Fenn szállhat az, mint sas vihart keresve,
Ez örömet csupán fészékbe lel,
Nem áll ellent virág a zord viharinak,
Előtte földre hajtja szép fejét,
Küzdelmet engedd tölgynek, férfi karnak,
A néma megadás legyen tiéd.

Légy szende leányka és ne játsz' szíveddel
Csak gyenge ága megtörök hamar,
Tudd meg, miért rubázta szép nemed fel
Az ég az angyaloknak bájjal;
Mert szép, mert szent a nőnek hivatása,
Ha átalérzi, s annak megfelele,
Nincs a világon szende nőnek mása,
Ultár a keble, mit imádni kell.

A férfié a küzdelem világa
Ha vért avagy verejtéket fakaszt,
Csak úgy édes a győzelem virága,
Nő szív kíséri, nő-kéz nyújtja azt;
És hogyha megtörök a férfi keblet
A sorsharagnak zord hullámai,
Vérző szívére csak ti tudtok enyhét,
Megtört lelkének vigaszt nyújtani.

Hiába dül, vagy ünnepelel a férfi,
Nő nélkül elhagyott kőszirt marad,
S egy női szív, ha van, ki őt megérti,
Börtönfenéken is boldog a rab;
A férfi küzdhet végzet sorsa ellen,
A nőnek sorsa néma megadás,
Vezessen bár boldogságod szünetlen,
Avagy üldözzön egyre sorscsapás.

Midőn virágidon, mint kis madárka
Merengve szálldogál tekinteted,
Ne sirj, óh érző szívedet ne bántsa,
Hogy ez a sorsod, ez a végzeted;
Kert a világ, s a férfi büszke fája,
Ti vagytok szép virágai neki,
Ha ember a teremő koronája, —
Ti vagytok annak ékes gyöngyei! . . .

A kaczerhoz.

A hűr, ha túlfeszítik, elszakad;
A szív, ha elcsigázzák, meghasad;
A láng ha szitják, mindig jobban ég —
De, ha nem őrzik, megemészti még
Azt is, kinek létét köszönheti . . .
A szerelem tüze, bár isteni:
Ha nem vigyázol rá, rombol és emész, —
Halálra győtri a szívet s az ész . . .
Szerelmem, végtelen szerelmem!

Maradjon hát medrében a folyó,
Maradjon szívem élő, lángoló;
Ne rejtis párnámba még töviseket,
— Hozzád ugyis göröngyös út vezet.
Ne semmisíts meg, kintzóm a ki vagy
Ne ejts kétségbe, adj bű szívet, adj!
. . . Nem akarod, hogy boldogok legyünk?
Pedig csak egy kell még ahoz nekünk:
Szerelmed, végtelen szerelmed!

Kondor István.

Telepathia

Irta: Török István.

Botond Lajos a sors azon kegyeltjei közé tartozik, kik születésük pillanatában is többek, mint más közönséges halandó egy küzdelmes életpálya alkonyán. Már bölcsője fölött büszkén ragyogott az ősi ezimer, melynek különös fényt kölcsönzött azon körülmény, hogy a család őseit vissza tudja vezetni egész a honfoglalásig, sőt még annál is tovább, mert a nagy őshaza kutató gróf hiteles bizonyossága szerint a Kankázus tövében egy ős magyar törzs mai napig is e család nevében nevezi magát. — Atyja dúsgazdag földbirtokos, kinek minta hírből álló uradalma és fényes palotái mellett szépen meghúzódik egy vasut igazgatói teljes fizetési nyugdíj; s mindezekkel éppen nem összeférhetlen az országgyűlési képviselőség sem.

Csak természetesnek található tehát, hogy Botond Lajos, alighogy feleseperedett, épen az imént említett körülményeknél fogva nyitva találta maga előtt a legelőkelőbb szalonok ajtait is, hol csakhamar nemcsak szívesen látott, de dédelgetett vendége volt a társaságoknak a különben is gondosan ápoltt külsejű csinos orvosnövendék. —

Mert meg kell jegyeznünk, hogy Botond Lajos a tudományos egyetem orvosi facultására iratkozott be, de e komoly tudomány iránti ragaszkodása meglegedett a beiratkozás tényével, s studiumából egyedül a szívek boncztanával, még pedig különös előszeretettel a női szívek boncztanával foglalkozott bebatóan, s nem minden siker nélkül. A fess orvosnövendék biztos kézzel végezte vezedelmes operációit a női szíveken, mert bonczkése ahhoz Amor nyila vala. Egy operációja azonban mégis veszedelemmel járt, mert kétélű boncz-

eseh üveget, porcellánt ne vegyük meg, van ebből kitűnő magyar gyártmány is, hála Istennek.

És végül az eredmények során kiemelkedik az erkölcsi diadalérzet, melyet az ország egész lakossága meritett a kiállítás látogatásából. Öt-hat millió magyar ember látta kulturális érettségünket; ezek közt volt félmillió a föld népéből, a nemzetiségi vidékekről. Amazokban a magyar nemzet erejének tudatát, ezekben a magyar állameszméhez való ragaszkodás érzését ébresztette, erősítette a kiállítás.

Az ifjúságot büszkévé tette magyarságára, az öregeket nyugodttá tette az ország sorsa iránt. Az iparost bizalommal töltötte el, a kereskedőnek új forrásokat mutatott, a vállalkozónak feltárta a nemzet kiaknázatlan kincseinek egész tárházát. A tudósnak táplálékot, a művésznek ihletet adott az alkotásokra.

Az egész nemzetet pedig történelmi nagy multjának és virágzó jövődjének képével izmosította, erősítette.

Ezek a tárlat eredményei

Nem zengünk gyászdalt, csak elégiát, mikor a toronyok büszke városa omladozik, ha elpusztul is valóságban lelki szemünk előtt, ott fog lebegni hosszú időközön át mint ígéret, mint biztatás, mint fogadás, hogy a magyar nemzet ezen a szent földön mindenkor meg fogja őrizni államalkotó pozícióját, s nem fog megrendülni ereje a küzdelemben sohasem!

Gelléri Miksa.

Az adó.

Régóta hangzó általános óhaj, hogy az adótörvényeket teljesen reformálják és új törvényekkel pótolják. Adórendszerünk rossz, és ha nem is káros a kormányra, az államra nézve, de a szegény népet segíti tönkretenni, mely véres verejtéket izzad és szenved méltánytalanul kirótt adójáért. Ezért helytelen az adórendszer, mely a szegény népre rója az elviselhetetlen adót és ezért kell megváltoztatni alapjából a tarthatatlan adórendszerünket.

Az adórendszer reformálása, az adótörvények kodifikálása nem késheik sokáig. Siettetni az általános panasz, keserűség, mely a szegény nép minden rétegében minduntalan felhangzik.

Mert ugyan lehet-e az államnak akarata, célja,

kést talált ahhoz használni s megsebezte vele saját szívét is. —

Szóval Botond Lajos halálosan szerelmes lett a főváros egyik csodálatos szépségébe, kinek lábaihoz rakta az eddigi bódító hadjáratok összes fegyvereit, s lemondott mindenről, hogy egyedül és zavartalanul csak szíve vonzalmának, szerelme bálványának élhessen.

Valóságos mennyei boldogsággal értek fel azon percek örömei, melyeket egymásért dohogó keblükön töltöttek, ilyenkor a világért sem feledte volna el Botond Lajos az ég tudja már hányadikszor ismételni, hogy mihelyt az alma mater doctori botjára leteszi a hitet, — hittet fogja megpecsételni az Úr oltára előtt ezt a végtelen szerelmet, — minden ilyen vallomásra a szép leányzó ékég szemeiben ragyogó könnyecsek gyöngyöztek.

Történt pedig az időben, hogy az imminensen dühöngő kolera nem kimélte meg pusztításaitól a fővárost sem. Mentett mindenki a ki még másokat menthetett, s különösen kapások voltak az orvosnövendékek, kik tudvalevőleg a vasutak állomásain ismerkedtek a bacillusokkal, ha ugyan szemébe meriek nézni, — agyon desinficiálván ott minden jobb sorsra érdemes utast. — Elfogta az ambitio Botond Lajost is s beállott desinfectornak, csak hogy — mint ő mondá — megkezdhesse orvosi működését s mindjárt az első napokban bizalmas jellegű megbízást kapott.

A főváros közvetlen közelében egy faluból ugyanis feljelentés érkezett, hogy egy polgár milliomos, ottani ipartelepén, a veszedelmes kór elfojtása érdekében elrendelt hatósági intézkedéseket nem fogadosítja a kívánt mérvben s ennek szigorú és részrehajlatlan felülvizsgálatára küldetett ki Botond Lajos.

Mielőtt azonban elindult volna az esetleg több

tönkretenni a nép egész rétegeit? Lehet-e az államhatalom hivatása, hogy családokat földönfutókká, koldusokká, nyomorult hajléktalanokká tegyen?

Nem. Jövő adórendszerünknek olyannak kell lenni, hogy az adó akkora legyen és úgy fizetessék be, hogy azt mindenki befizethesse, és ne kelljen ezer számra tartani az állam kenyerén a sok adóvégrehajtot és adótisztet.

Mi e rövidke ezikk keretében nem akarunk általánosságban sem foglalkozni azzal, hogy miképpen rendezzék adórendszerünket és korrigálják idevágó silány törvényeinket, nem akarunk rámutatni az egyes módosításokra, lehetőségekre, mert hiszen az adóügy rendezésének mikéntje a pénzügyi szaktekintélyek alapos tudásától függ.

Már pedig igazán nagy pénzügyi szaktekintéllyel bír ez az ország, mit legjobban bizonyít köz gazdaságunk rohamos fejlődése. Ép ezért adóreformunk sikerét nem veszélyeztetni pénzügyi szaktekintélyeink tudása, hanem igen is veszélyeztetheti pénzügyi szaktekintélyeink esetleges fondor gonolkozása.

Megmondjuk, mit értünk ezalatt. Értjük azt, hogy szaktekintélyeink nem úgy fogják rendezni az adóreformot, mint az a nép érdekében állana hanem úgy a mint azt a mellékérdekek parancsolják. Félreteszik meggyőződésüket, melyet a tudás érlel bennük: és számítják a mellékérdekeket, melyeket a felettük álló egyének presszionálnak rájuk.

Ha e pressziót nem gyakorolják, ha tudós pénzügyi embereink csakis legjobb meggyőződésüket, tudásukat, alapos tapasztalataikat fogják felhasználni és tekintetbe venni, ha meg lesznek óvva oly szerencsétlen befolyásoktól, a melynek káros következményei: az adótörvények sikertelen, áldatlan rendezésében, vagyis inkább újított rendetlenségében, nyilvánulnának, — akkor még van remény, hogy megtalálják a sikeres megoldást, azt a kulcsot, a melylyel helyesen lehet zámítani az adót és kiróni az állam polgárait az állami terheket.

Mi csak egy jótanácsosul kívánunk szolgálni azoknak, kik hivatva adórendszerünket megváltoztatni és helyes adórendszerrel pótolni. De ezt a tanácsot meg kell szívlelni, ezt az indítványt élő tette kell érlelni, ha azt akarják, hogy az új rendszer javaslata törvényté váljék.

Mi ugyanis meg vagyunk győződve, hogy ha indítványunkat, az egész nemzet óhaját, mellőznék: nincs az a magyar törvényhozás, nincs a az képviselőház, mely az új adótörvényt meg merné szavazni még csak általánosságban is.

A tekintetbe veendő körülmény pedig abban áll, hogy az adót úgy kell rendezni — és ezzel nem mondunk semmi újat, — hogy a szegény emberen kevesebb legyen a teher, mint a gazdagon.

De ezt nem számtani arányban értjük, hogy például a szegény ember 100 frt. után 6 frt. adót fizessen, és a gazdag millomos egy millió frtja után 60 ezret. Az adókulesnak olyannak kell lennie, hogy a gazdagságnak a terhekkal nem csak arányosan, hanem fokozatosan nagyobbaknak kell lenniök. Mig a szegény ember például 100 frt. keresete után 4 frtot fizet adógyanánt, addig a gazdag ember 100 ezer forint jövedelme után nyolcz tíz ezer forintot.

Vagyis a nagy terheket nem a köznép tömegének kell viselni, mely izzad, fárad és dolgozik a kenyérért. A kenyérből nem lehet, nem szabad elvenni annyit, hogy az állam terheinek fedezeteért, ne maradjon elég a szegény embernek. A nagy terheket a nagy vagyonosoknak kell viselniök.

Sokan lesznek persze a vagyonosok közül, kik az ilyen rendezésre fel fognak szólani, hogy hiszen ez méltatlanság.

De nem az. Mert gondoljanak azok az urak arra, hogy mit „élvez“ a szegény ember az államtól? Még talán polgárjogot sem. Fizeti adóját és nem kap érte semmit, legfeljebb, hogy életbiztosságát védi meg az állam. Hát a gazdag emberről, hogy gondoskodik az állam? Élvezi a közjogokat, szerepet juttat neki a közéletben és társadalomban, megvédi vagyonát, igen, biztosítja tőkáját és őrizi azt.

De ez egy alkotmányos államban nem is lehet másképp. A vagyonbiztonság adja meg az ország ipari és kereskedelmi felvirágzását, és jaj annak az államnak hol a vagyonbiztonság megrendül, pusztulásnak indult az az ország.

De ez államban viszont, mert hisz mi mindig alkotmányos állam voltunk, a jogegyenlőségnek is kell uralkodnia. Ha a gazdag ember százszor és százszor több adót fizet és terhet ró le, mint a szegény, azért ne gyakorolhasson több jogot, mint az a másik. Ép ezért az adórendezés kapcsán okvetlen leszállítandó a census.

De e tekintetben óvatosaknak kell lennünk és úgy kell leszállítanunk a censust, hogy az ne képezzen kész szerencsétlenséget az eladósodott államra. A különböző nemzetiségek arányához képest kell e kérdést megoldani és pedig úgy, hogy az állambontó czélzattal izgágáskodó hazafiatalan nemzetiségiek a leszállított census által többségbe ne jöjjenek.

Most még csak egyet. Aljon jogában minden szegény embernek, földművesnek, munkásnak, bárkinek, úgy fizetni részletekben és akkor fizetni adóját, mikor azt legkönnyebben bírja.

Persze az állam kárán; úgy kell e nehéz kérdést megoldani, hogy ezért az államháztartás menete és gépezete meg ne akadjon és az adóhátralékok veszedelmes nagyságban fel ne gyűljenek.

A vacsora fölötti hangulat rendkívül kedélyes mederben folydogált, s a karsú pohorokban gyöngyöző pezsgő nem tévesztette hatását; s Botond Lajos mindent feledve teljesen el volt ragadtatva a milliomot bájos leányának ritka szellemességétől, ki mint a társaság királynője teljesen ura volt az emelkedett hangulatnak.

Vacsora után a milliomos leánya zongora melléült, s oly művészettel kezelte a billentyűket picziny bársonyos ujjával, hogy Botond Lajos elragadtatásában tekintet nélkül arra, hogy az ismeretség csak alig néhány órára vihető vissza, megkezdte azokat a bizonyos vallomásokat. Hogy pedig közvetlenebb melegséggel s zavartalanul tehesse azt, felkérte a szép leányt egy két fordulóra, ki a kérésnek láthatólag szívesen engedett.

A keringő ütemeit már egy antik remek műműzenélő óra szolgáltatta, s a tágas szalon fényes parquetjén csak úgy repült az ifjú pár. Erősen zihált mindkettőnek kebele, s bizonyára nem a keringő okozta fáradságtól, hanem azon mélyreható érzelmeiktől, melyek egy merész fordulónál szép leánynak kebelére hajolva, ajkaira adták Botond Lajosnak e végzetes szavakat: Eljönne-e hozzám feleségül?!

Hanem a mi e pillanatban történt, azt magam is mesébe illő fantasmagoriának tartanám, ha nem e megihitt kebelbaráttal történt volna meg.

Az óra mutatója e pillanatban éppen elérte az éjféli 12-öt, s a keringő hangulatos ütemei, mintha csak elvágták volna, megszűntek. De csak egy pillanatra, a másik pillanatban már ismét megszólalt a zenélő óra, hanem a Beethoven gyászindulójának siralmas, vontatott akkordjaival...

Ugy kell elrendezni az adófizetéseket, hogy a munkás, ki hetenként kapja bérét, 52 heti részletben fizethessen, a hivatalnok havonként kapja fizetését, tehát 12 részletben, a földmives aratás után lát pénzt, tehát akkor mikor eladta buzáját, és így tovább.

És vajjon akad-e munkás, ki pár forintnyi adóját meg nem fizetné, mikor azt hatosonként róhatná le és így volna ez minden rangú és állású polgárnál is.

Ez újítás eredménye meg vagyunk arról győződve, megfelelne a várakozásoknak. Nagyobb lenne az adójövedelem, kevesebb a behajthatatlan adó és nem kellene annyi szerencsétlen embert földönfutóvá, hajléktalanná tenni az állam nevében és az állam követeleséért.

Az adónak részletenként befizetése, most is fennáll de ez rendszertelen rossz és még kérelmezni is kell. E kedvezmény ma már áldatlan s többé nem állhat fenn és úgy rendezendő, mint azt itt kifejtettük. Késedelmi kamat persze fenntartandó, de viszont okvetlen le kell szállítani 4—4 $\frac{1}{\%}$ -ra.

Ezeket akartuk elmondani adórendezésünk ügyében, mert meg vagyunk győződve, hogy az adó reformálás küszöbén van; megoldását égető szükségé tette az általános panasz és a nép felajdulása ezer és ezer ajakkal.

IRODALOM.

— **Bohém-élet.** Rendkívül érdekes könyv hagyta el a napokban a sajtót. Murger Henry világhírű könyve, a Bohémélet megjelent magyar nyelven. Az egész világirodalomban kevés mű van, a mely oly élvezetes, tiszta bumortól duzzadó olvasmányt nyújtana, mint épen a Bohém-élet, a melyben megkapó színekkel ecseteli a szerző fiatal írók és művészek ifjúkori böhóságait, kalandjait és itt-ott szenvedéseit. Rodolphe és Mimi, Marcel és Musette szerelmi története a magyar közönség körében is bizonyára ezer meg ezer olvasóra és bámulóra számíthat és Szilágyi Béla budapesti könyvkereskedő régen érzett hiányt pótolta a mű kiadásával. A fordítás dr. Komor Gyula tollát dicséri. A könyv kiállítása fényes és a címkép Neogrády Antalnak kis mesterműve.

Ujdonságok.

Gyulafehérvár, 1896 október 2

— **Az erdélyi róm. kath. püspök coadjutor.** A Kolozsvárt megjelenő Erdélyi Híradóban ezeket olvassuk: Lőnhart Pétercz legfelsőbb helyen a napokban nyújtotta be aziránt való kérését, hogy agg korára és beteges állapotára való tekintettel coadjutor rendeltessék melléje. A coadjutort a rendes szokáshoz képest az utódlásnak jogaival fogják a püspök mellé kirendelni. Hír szerint gróf Majláth Gusztáv esztergomi megyei áldozó papot nevezik ki.

† Veszely Károly Mint lapunk zártakor értesültünk, Veszely Károly szombati ez. prépost, pápai kamarás, f. hó 4 én, éppen névtünetpén, 77 éves korában elhunyt.

Leirhatatlan az a baljóslatu elfogódás, a mi e pillanatban az egész társaságot meglepte.

Botond Lajos karjai önkénytelenül lehanyatlottak a szép leány karesű derekáról, ijedten kapott hideg verejtéket izzadó homlokához, mert villámütés gyanánt futott végig agyán egy rémes gondolat, — azok az utolsó szavak: ha hűtlen lesz hozzám, azt a pillanatot nem élem túl.

Arca halott halvány volt, mintha a sirok rideg honából jött volna ki az élők elriasztására, s remegő hangon kérte a szíves házigazdát, hogy fogasson be rögtön, s vitesse be őt a fővárosba.

Perezek multán már négy tüzes orosz mén száguldott a kétségbe esetten agyához kapkodó Botond Lajossal, s nemsokára tajtéktól borítottan állottak meg a hűtlenül elhagyott imádott lakása előtt.

A szobából a lámpa világa már elhalófélben szűrt dött keresztül az ablak függönyén.

Tehát még él! Virraszt, s talán könnyezik.

De nem virrasztott, s nem könnyezett . . . A szoba azon ajtaja, mely a szülők lakáosztályától külön lejáratot képezett az előszobából, szokás ellenére nem volt bezárva, de csak dermesztő üri csendet és ürességet talált ott Botond Lajos, s egy papír szeletet a asztalon, mely mindent megmagyarázott, következő láthatólag remegő kezekkel írt szavaival:

Éjtéli 12 óra.

E pillanatban érzem, hogy hűtlen lett hozzám, s ezt, mint megmondtam, nem élhetem túl. On legyen boldog, az én fájdalmaimat már enyhítették a hűs hullámok . . . a Duna hullámai . . .

Másnap drága teherrel került felszínre a budafoki halászok hálója, mert akkor fogták ki a főváros leg szebb leányát.

— **Kinevezés.** Az igazságügyminiszter Löwy Albertet a gyulafehérvári törvényszékhez aljegyzővé nevezte ki.

— **Sándor József,** az Emke alelnök főtitkára azon alkalomból, hogy az orbai járás kovásznai kerületében országgyűlési képviselővé megválasztották, 3274 forint különböző célokra felhasználandó alapítványt tett.

— **Préda.** Ez a neve egy francia mód szerint készített hazai pezsgőnek. Lapunk mai számában közölt birdetés szerint városunkban Munkácsy Zsigmond urnál kapható. Egy palaczk kóstoló gyanánt nem fog belőle ártani.

— **Otthon felejtett mandátum.** Abrudbányáról írják, hogy a választás napján már reggel nyolcz órakor megsürgönyözték Lukács László pénzügyminiszternek egyhangú megválasztását s tíz perecz múlva falragaszok is hirdették. Másnap a polgármester küldöttséggel jött fel a fővárosba, hogy a mandátumot átadja a miniszternek. A küldöttség fel is érkezett szerencsésen Budapestre, — de mandátum nélkül. A polgármester otthon hagyta, a mit csak akkor vettek észre, mikor a pénzügyminiszterhez készültek már. Két napig vártak reá a fővárosban, míg a mandátumot a küldöttség után küldötték.

— **Halottak napján** Milyen szép e napon a temető, milyen színes, milyen csillogó, milyen eleven hogy lüktet benne az élet! Az élők eljönnek meglátogatni a halottakat. Milyen jók a halottak, legalább egy napra békességet szereznek a marakodó embereknek. Mert ime egy napra elesedsednek azok az ádáz küzdelmek, melyeket ember ember ellen vív a köz és magánélet göröngyös mezején, egy napra itt hagyjuk a jelent minden sívárságával, ott hagyjuk a jövőt rózsás reményeivel, mert megdönti hitünket, megfagyasztja reményeinket, kérlelhetetlen mulandóság dermesztő tudata. Ámde kedveseinkért hulló könyeinken át is beragyog lelkünkbe a vigasztaló szívárvány, hogy van élet még a siron túl is, új virág fakad a romokon . . . És a vigasztaló tudatnak a szimbolumaként tekintjük a sirokat üde, friss, illatos virágokkal, a büszke kökereszteket, gyepes sirbalmokat, bedőlt fejfákat ragyogó mécsvilágokkal, hogy rideg fagyosságukkal ne csak a memento morira emlékeztessenek bennünket, hanem arra is, hogy — feltámadunk. Mert nem a kicsinyes félelemnek, az elmulástól való rettegésnek a mottója az, hogy: emlékezzünk meg a halálról, hanem a megnyugvásé. Azért nem szomorú, hanem csak kegyeletes ünnep a halottak napja, mert megnyugtat, megvigasztal és felemel bennünket az a tudat, hogy mind egyenlők leszünk odalen. A hol már nem fáj semmi, s hogy szíveinkbe éppen úgy van írva, mint a temető kapuján: Feltámadunk! Rakjátok hát tele a sirokat virágokkal, mécsvilágokkal, hogy legyen szép, színes, eleven, csillogó és látogassátok meg a halottakat, mert ők legalább egy napra békességet szereznek a földieknek az élet ádáz küzdelme közepette.

— **Jótekonyczélú államsorsjáték.** Mint az előző években, ez idén is nagy jótekonyczélú államsorsjáték tartatik. Ezen sorsjáték tiszta nyereményeiben következő jótekonyczélú intézmények részesednek: A vagyontalan állami tisztviselők özvegyei és árvái részére létesítendő alap; a kézdívasárhelyi „Stefania“ menedékház; a budapesti első gyermekmenhely; a kolozsvári „Mensa Academika“; a szünidei gyermektelep egylet; a fehérek kereszt egylet; a Cirkvinica mellett létesítendő tengeri gyermekkórház; az első budapesti szegény gyermekkert egyegy tizedrészben: a budapesti Erzsébet-kórház-egylet; a győri nádorvárosi leányárvaház; a nagyváradi „Erzsébet“-árvaház és a budapesti VII. kerületi népkonyha egyegy huszad-részben. A játékterv nagyon kedvező esélyekkel kecsegtet, a főnyeremény 60000 forint, az összes nyeremények 160,000 forintra rúgnak. Sorsjegyek a 2 forintért kaphatók minden lotto, só és adóhivatalnál, a legfőbb postahivatal és dohánytőzsdében. A húzás f. évi december hó 28-án történik.

— **Kiszakadás ellen biztos kettőstérdű gyermekharisnyák,** egyéb kittingő gyapju és pamút-árúk legjutányosabban Heyek Adolfnál, Budapest, Szervitater 8. kaphatók.

— **Valóságos Isten áldása** köhögésgnél, rekedtségnél, elnyálkásodásnál, a tüdő és torok mint dennemü betegségeinél *Egger díjjutalmazott Mell-Pasztillái és senki el ne mulassza* — saját jól elfogott érdekében — azoknak idejekorán való használatát Számtalan elismerő hálanyilatkozat tanuskodik elvitáztatlanul e kittingő szer biztos hatása mellett. Kapható 25 kr, 50 kr. és 1 ftos eredeti dobozokban minden gyógyszerárban. Fő és szétküldési raktár Nádor Gyógyszertár Budapesti Váci körút 17.

— **Uj iparpalota.** Mult hó 25-én avatták föl Budapesten az új iparművészeti palotát nagy ünnepélyességekkel, a melyeken ő Felső, a kormány s a hatóságok vettek részt.

— **Legujabb szenzáció.** Londonban egy szappant találtak fel, mely nemcsak mos, hanem tetszés szerinti színben meg is festi a legfinomabb szövetet, bársonyt, csipkét stb. Sajátságos, hogy sem a kezét, sem az edényt nem fogja, míg a festett tárgy színtartó és nem fakul meg. Az angol gyár ezen találmány elarusítását, mely Maypole Soap néven jön forgalomba, már Magyarországon is megkezdte.

C S A R N O K.

Czipra.

Írta: *Polgár Géza.*

Az az édesdeden csobogó patakocsk mesélte el, fünek, fának, bokornak, onnan a lange szellő szárnyain jutott el a csacsogó madárkákhoz az a mese, a mely tőlük hozzám szállott és én úgy el tudok tűnődni, a csodaszép Czipra sajátos történetében. Tüzes vére gyújtó szikrákat baltott az ő mélységesen fürkésző szeméibe s jó és rossz sorshan egyaránt a szabadság szeretetre ingerelte őt. Ebben jócskán volt része Cziprának, mert azt tehetett, amit akart, vajda apja viskójában, amely ott roskadozott annak a sokat tudó pataknak a partján, annak a szomorúan suttogó gesztenye falomb árnyékában. És ez mind a Vasváry báró birtokán feküdt. Itt élt Czipra, ebben az utált környezetben, amelyet mindenki rettegett, mert a sok rongyos cigány félelmetes viselkedés, rossz híre elijesztette az embereket a környékről. Hét vármegyében nem volt olyan szép leány aminő Czipra volt. Parázs szemei felejthetetlen emléket égettek annak a lelkébe, aki egyszer közéjük nézett. Bogár fekete haja rendetlenül omolt alá, szinte vöröses barna napégetett vállán. Hiszen egyebet sem tett egész napon át, mint segített dolgozni az öreg vajdának, amikor az hajlítgatta az izó vasakat, amelyeket aztán karjára vett kosárral hordozott szerte a faluban, hogy pénzzé vagy elemőzsiává tegye.

Juszó, — a vajdának baragos ellensége, egy deli természetű cigánylegény, miudég ott settenkedett a szépséges Czipra körül, de az öreg villámos tekintete, meg az a meg-megforgatott kalapács elűzte Juszót, és így csak lopva találkozott szeretőjével. Ilyenkor ha összejöttek, sokáig elbeszélgettek. Sokáig elábrándoztak ama szenvedélyesen bánatos begedűszó mellett, amit Juszó esalt ki rozszant szerszámából. Minden földi boldogságot a körül a piczi máglya körül találták föl, melyet néhány galyacsából összeróttak és a melyen megsütögetve egy-egy darabka húst — elbámultak mindaddig a míg valamelyik purdú széjjel nem rebbentette őket azzal a birrel, hogy jön a vajda. Nem féltek ők ketten senkitől sem, csak attól, ha az öreg kivül rájuk ijesztett a gazdag Vasváry báró délczeg katona fia, aki naponta arra lovagolt és a kit a cigányleány, tudtan kivül csábítgatott oda elbűvölő szépségével. Czipra ilyenkor félve borult Juszó kebelére, akinek szemei vérbe borultak a huszár láttára, aki talán egyszer-másszor meg is csipkedte a Czipra napsütötte arcát.

A fiatal báró egy szép napon beállított a toprongyos vén cigányhoz, hogy elkérje a leányát s csak nagy nehezen tudta megértetni az öreggel, hogy a leányát feleségnek akarja, nem csak szeretőnek. Igen soká tamáskodott az öreg, azonban a fiatal báró hatalmas nagy összeget ígért az öreg vajdának, ha oda adja a leányát, sőt ki is rakta az öreg elé az ezres bankókat. Leirhatatlan az a zavart, bizonytalan állapot amelynek hatása alatt az öreg leányát a bárónak átengedte. A leány nem ellenkezett, mert tudta, hogy el van veszve, ha apjának, a kérlelhetetlen szigorú vajdának szót nem fogad.

*

Czipra el sem búcsúzott semmitől, senkitől. Úgy hagyta el szótlanul a viskót, a csacsogó patakot, a purdúkat, a vajdát, mint a fonyadtan elhulló falevél az ágat. Még Juszóval sem találkozhatott, mert a báró tüstént elvitte őt magához. Nemsokára ragyogó új ruhába öltöztette Cziprát, neveltette, mivelte a lelkét, esztét, még a szívét is odaszoktatta a magához, hatalmas, rendithetetlen türelmével, csodaszertien forró szerelmével. Cziprából előkelő asszonyt teremtett egy év alatt és felségül is vette. Báróné lett a szegény, mindentünnen kitűzött cigányleányból, a férjét, aki őt ennyire szereti, imádja, holott ura és parancsolója: Czipra lassanként meg is szerette. Már-már elfelejtett mindent a mi még csak emlékezetben is odafűzte volna a cigány sátorhoz. Jöllehet mindene megvolt Cziprának, mégis hi-

ányzott valamije, a mit nem tudott szóba foglalni, a mit nem tudott kifejezni, de a mi hántotta a szívét, nem hagyta nyugodni a lelkét. Hiába faggatta a báró, hogy valljon meg mindent, nem tudott ezélt érni vele. A báró Juszóra gondolt de neje ezeket a gondolatokat eloszlatta epedő csókjaival szerető öleléseivel. Lassan-lassan beletörődött a báró, neje saját szerű viselkedésébe, a mikor a titok kideítésére váratlanul alkalom kínálkozott. Egyszer amint, együtt ültek, szerelmesen átölelve egymást, mélabúsan szólalt meg a távolban egy szál hegedű hangja. Szomorú volt a nótá, a melynek hangját erre hordta a titokzatosan susogó szél. Tudta az, hogy hova szállítsa ezeket a reszkedő hangokat: A Czípra szívébe.

És ezek a hangok csak élesztették a lelkében szűnyadozó szenvedélyt. Így húzta ezt nótát Juszó is de hányszor . . . , akkor, amikor a patak partján az apja viskója mellett elábrándozott Czípra a Juszó meg a maga boldogságán . . . De nem szólt semmi, a férjének, mert hisz őt szeretnie kell, — megéssalni halált érdemlő büntetett volna. Csak két könyesepp gördült alá barna arcúlatján; ezt el nem titkolhatta, mert ezek az ura kezefején folytak széjjel.

Elmúlt azonban ez is, mint egy édes-bús röpke álom. Czípra most csak arra kérte az urát: engedné meg neki, hogy egy napon át azt tehesse, a mit akar de — egyedül. Minden boldogsága ettől a naptól függne.

Kétséggel engedett a báró neje kérésének; ő maga állt, s elment a háztól. Czípra, a mint egyedül érezte magát szóltanul tért szobájába. Itt félredobta minden ékességét. Selyem köntösét, amely pompásan feszült meg gyönyörű fermetén, feleserelte ránczos, piros szoknyácskájával, pityegombos jancsikájával, fekete piros kendőt kötött. Ezeket magával hozta emléktől, ezekben az emlékrongyokban hagyta el az apja házat. Aztán karjára vette a vasszerszámokon saszorúkat és útra kelt gyors léptekkel, ment egyenesen a viskó felé, amely tájról újból halani vélte azokat az édesen zsongó hangokat, a melyek már annyiszor átjárták a szívét. Végre elérte az apja házat. A viskó épp úgy állt ott, mint amikor elhagyta. Ott zsörtölődött a vidám patakocská a partjával, ott susogtak a régi ösmerős fák is, amelyek láttára hevesen emelkedett a Czípra örömtől duzzadó keble. Csak belül a viskóban volt minden másképp. Az öreg vajda rég elhalt azóta, a purdék megnőtték, más vajda állt a fűtatónál, más volt ott most minden arc. Kérdőleg tekintettek a jövővényre, aki csaknem reszketett félelmében. Juszóra kérdezett, de választ senkitől sem kapott. Egyik sem akarta megismerni Czíprát, egyik sem akart szólni bozba habár tudták, hogy kicsoda. Kis vártatva kitámolygott a kunyhóból egy félelmetes alak, egy elmeháborodott tekintetével, kezében hegedűt szorongatott.

Juszó volt. Czíprának még erőre sem volt szüksége, hogy visszatartsa magát attól, hogy ennek az embernek a nyakába boruljon. Juszó végre megszólalt, elmondta, hogy régóta vár már rá, neheztelt is, hogy hucszás nélkül ment el, de most örül, hogy vissza-jött. Tudta, várta őt nehezen. Megkínálta máglyán sült hússal, huzott most úgy, hogy mindegyikük féltelenül kurjongatni, táncolni kezdett. Csak egy magas, szép leány nézte Juszót és különösen Czíprát nyugtalanul. Szakasztott olyan volt ez a leány, mint Czípra. Talán a testvére . . . Juszó közeledett Czíprához, de ez egy szökéssel künn termett a kunyhóból. Egyenesen haza felé vette az útját, hálát adva Istennek, hogy bántatlanul szabadult abból a rút fészekből. Férje a báró egész uton nyomon követte, mindent látott, csak azt nem tudta, hogy benn a viskóban mi történt. És ez végzetes volt mindegyikükre nézve. Férje, amint haza tért, kérte, mondaná meg neki, mi történt ott a kunyhóban. Czípra szomorúan azt felelte, hogy azt magával viszi a sirba! Erre a báró ráparaucsol, hogy tustént vegye fel azt a ruhát a melyben tegnap távozott s hagyja el házát azonnal, mert nem akarja többé útját állni boldogságának. Az asszony fuldokló zokogással esdekelt bocsánatért, de hiába. A báró kitérte az ajtót és minden babozás nélkül útnak eresztette nejét . . .

Benn a cigányviskóban talán még most is folya a dorbézolás, ha Czípra be nem állit, jajveszékelve a Juszó haláshírével.

Jaszó felakasztotta magát, segítsetek!

A láma, a zaj most elült, de Juszó megmentésére senki sem sietett. E helyett a viskó egyik zugából, mint egy bő zült oroszán ugrott elő egy magas szép leány, szakasztott olyan, minő Czípra volt. Talán a testvére . . . Egy szökéssel mellette termett és markolatig döfött egy rozsdás hegyes tört Czípra szívébe, aki egy jajszó nélkül, holtan rogyott össze.

Ezt Juszóért kaptad, menj utána, ha még most is szereted . . . Így végződött a Czípra szomorú esete

Nyilttér*)

Henneberg-selyem esakis akkor valódi, ha közvetlen gyáramból rendelik — fekete, fehér és színes 35 krtól 14 ffr 65 krig méterenként — sima, csikos, koczkázott, mintázott, damasztot s. a. t. (mint egy 240 különböző minőség és 2000 mintázatban) sat. megrendelt áru postabér és vámentesen a házhoz szállítva és mintákat postafordultával küld: **Henneberg G.** (cs. és k. udvar szállító) **selyemgyára Zürichben.** Svájcba ezimzett levelekre 10 kros, és levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek.

*) Az e rovatban megjelenő közleményekért felelőséget nem vállal el a szerk.

Hirdetések

Sz. 3358—1896 tkvi.

151 1—1

Árverési hirdetményi kivonat.

A gyulafehérvári kir. törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Kaszt Katharina s társai végrehajtónak Kaszt Johann Bartos végrehajtást szenvedő ellen 32 ffr 25 kr. tőkekövetelés és jár iránti végrehajtási ügyében a bervei 972 sztkvben A + 477 626 649/3 836 961 1608 1656 1826 1900 3007 3152 3275 3356 3471 3700 3724 3881 hrsz. ingatlanok és a 2459 hrsz. a. ingatlan 5/8 részére összesen 1085 ffr becsárban az árverést elrendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok **1896 évi november hó 28-án d. e. 9 órakor** Berve községházánál megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron alól is elfognak adatni.

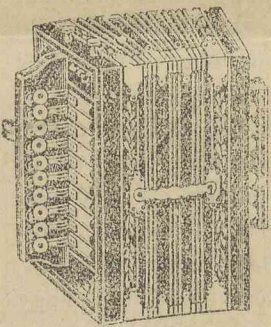
Árverezni szándékozik tartozni az ingatlanok 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. tcz. 42 §-ban jelzett árfolyammal számított, és az 1881. november 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kikiáltott kezéhez letenni avagy annak az 1881 LX. tcz. 107 § értelmében a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. tvszék mint tkvi hatóságtól.

Gyulafehérvárt 1896 évi Julius hó 27-én.

A kivonat hitelességét igazolja.

Muntyán Miklós kiadó.

Csak **4 1/2 frért**

szállítom a világhírű

«**BOHEMIA**»

huzóharmonikáimat

hosszú billentyűvel és valódi

gyöngyház lapocskákkal

Ugyanis ez áll 2 dupla fuvó, 12

erős ránczos fuvó törhetetlen

védő érzékszorgatékkel.

A hangok egyes plateneken vannak, ennél fogva

egy egyszerű orgonához hasonló hangot idéz elő a

harmonika

40 bangú 2 Reg. 15 1/2 × 33 cm. = 4 1/2 ffr.

60 " 3 " 17 " × 34 " = 5 1/2 "

80 " 4 " 17 1/2 " × 34 1/2 " = 6 1/2 "

Megtanulása költségmentes. Portó és pakolás 60 kr.

Képes árjegyzék ingyen.

Schuster C. A. harmonikumkészítő Graslitz Cseh

ország.

Utánvétel mellett küld — Visszacserélés elfogadtatik.

Üsszeköttetés ismétlődőkkal kerestetik.

Hires legkedveltebb hazai pezsgő.

Franczia mód szerint készítve

P R É D A

Dr. LUDWIG WILLIBALD Nagy-Maros.

Főraktár Gyulafehérváron: Munkácsy Zsigmond urnál.

Hirdetmény.

A török dohány kiviteli-szállítvány-társaság közhírré teszi, hogy minden cs. és kir. különleges dohánytőzsdében a következő **kipróbált és jól**

CZIGARETTA FÉLÉK,

u. m. Nr. 1. **En A'Alas**, Nr. 2. **A'Alas**, ugyanaz **illatgy**, illatos szópókával, Nr. 3. **Jakas**, Nr. 4. **Günbeks**, eladatnak. Mindezek a török dohány **kiviteli társaság** alapszabályai szerint csakis tiszta és egészséges dohányból készítettnek.

Nyomatott Papp Gy. Gyulafehérvárt.

Hirdetmény.

Ő cs. és apost. kir. Felsége f. é. október 4-én Buda pesten kelt legfelső elhatározásával legkegyelmesebben megengedni méltóztatott, hogy a f. é. végével rendezendő

XIX-ik jótékonyezélu m. kir. állami sorsjáték

remélhető tiszta jövedelme akként osztassék fel, hogy 1. a vagyontalan állami tisztviselők özvegyei és árvái részére létesítendő alap, 2. a kézdivásárhelyi „Stephania” menedékház, 3. a budapesti első gyermekmenhely, 4. a kolozsvári „Mensa Akadémica”, 5. a szünidei gyermektelep egylet, 6. a fehér kereszt egylet, 7. a Cirknevia mellett létesítendő tengeri gyermekkórház és 8. az első budapesti szegény gyermekkegyelet egyenként egy tízed; míg 9. a budapesti „Erzsébet” kórház egylet, 10. a győri nador városi leányárva és 12. a budapesti VII. kerület népkonyha egyenként egy huszadrészeben részesíti tessék.

E sorsjáték összes 3282ben megállapított nyereményei az alább következő játékterv szerint **160,000 forint**ra rúgnak, és pedig:

1 főnyeremény 60000 ffr	2 nyerem. egyenként 2000 ffr
1 " 15000 "	4 " " 1000 "
1 " 10000 "	20 " " 500 "
1 nyeremény 5000 "	50 " " 100 "
1 " 4000 "	200 " " 50 "
1 " 3000 "	3000 " " 10 "

az összes nyeremények készpénzben fizettetnek ki.

A húzás visszavonhatatlanul **1896. évi december hó 28-án** Budapesten történik.

Egy sorsjegy ára 2 ffral o. é. van megállapítva.

Sorsjegyek kaphatók a lottóigazgatóságnál Budapesten (Pest, fővámház, félelemet), a hová a megrendelt ára postautalvány mellett előre beküldendő valamennyi lottó-, sós adóhivatalnál, a legtöbb postahivatalnál, a bécsi „Merkur” nál és minden városban és nevezetesebb helységben felállított egyéb sorsjegyáruló közegnél.

Budapesten, 1896. október 4-én.

M. kir. lottóigazgatóság.

Az 1895 évi cairoi s az 1896 évi londoni egészségügyi kiállításokon **diszoklevéllel** arany éremmel kitüntetve — Orvosi tekintélyek által kipróbált s nagyobb kórodákban kitűnő sikerrel használt külszer:

REUMA-SZESZ

biztos s kiváló gyors hatású a test bármennyi csúszos bántalmait, u. m.: **köszvény, csúsz, reuma, ischiás, asthma** stb ellen

Hatása némely esetben meglepő, amennyiben gyakrabban idültébb eseteknél is már egyszeri bedörzsölésnél a fájdalmakat teljesen megszüntette

Fog- és fejfájást 5 perc alatt megszüntet

Egy üveg ára használati utasítással **1 korona** erősebb üveg **2 korona 40 fillér.**

Főraktárak Budapesten: **Török József** úr gyógyszer-tárában királyutca 12. és **dr. Egger A.** úr gyógyszer-tárában váczikórt 17. sz.

— Ugyiszintén a főváros összes s a vidék csaknem összes gyógyszer-tárában, valamint a készítő

WIDDER GYULA gyógyszerész-nél

S. A. UJHELY 54 szám,

Vidéki megrendelések pontosan teljesítette nek.

Ugyiszintén: Gyulafehérvárt Nagy Gyula úr gyógyszer-tárában

TEUTSCHÉLE BOROK

KAPHATÓK:

ID. MISSELBACHER J. B.-nél
GYULAFEHÉRVÁROT.

TEUTSCHISCHE WEINE

BEI

J. B. MISSELBACHER SENR.
KARLSBURG.